

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Tabla de materii pe anul 1923 fiind apărută, s'a trimis abonaților cari au achitat abonamentul, cei cari n'au primit-o sunt rugați a efectua plata cât mai neîntârziat pentru a li se trimite.

Ion N. Stambulescu. — Probleme de ordin constituțional.
Paul Negulescu. — Art. 89 al II din legea vâmlor.
Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, secția II.* — Vânzare. — Temere de evicțiune. — Suspendarea preșului.
(Fernanda C. Niculescu-Dorobanțu cu Dr. Pastia și alți)
Curtea de Apel din București, secția I. — Locațiune de servicii. — Contract sinalagmatic. — Natura contractului. — Diferență față de stăpan. — Durată — Concediere înainte de timp.
Tribunalul Ilfov secția I com. — Creanțe în valută forte. — Termen de plată. — Impiedicarea executării. — Constatarea dreptului în fața justiției.
(The Levant Company Ltd. cu Frații Demetrian).
Tribunalul Bacău. — Accident de muncă. — Acțiune în daune. — Legea organizării meseriilor. — Dreptul comun.
(María V. Gurando cu Soc. anon. pentru exploatare de păduri fostă Goetz

PROBLEME DE ORDIN CONSTITUȚIONAL

Articolul 103 din noua Constituție stabilește că numai Curtea de Casație în secții-uite are dreptul a judeca constituționalitatea legilor și a declara inaplicabile pe acelea care ar fi contrarii Constituției.

Prin acest articol se stabilește formal că puterea judecătorească are cădere a examina constituționalitatea unei legi a cărei aplicare se cere în fața sa, într'un proces pendinte.

Acest punct de principiu era discutat sub imperiul vechii Constituții, totuși Curtea de Casație se pronunțase în mod afirmativ, atât în afacerea tramvaelor, cât și în altele judecate mai înainte.

Contrar însă jurisprudenței stabilite de instanțele noastre judecătorești, care admiteau că orice judecător, în fața căruia se ridică chestia dacă legea ce se discută este sau nu constituțională, era competente a examina această problemă, legiuitorul constituant a admis că numai Curtea de Casație poate decide dacă o lege este sau nu constituțională.

Întrebarea se pune acum ce face instanța de judecată, adică: judecătorii, tribunalul sau Curtea de Apel în fața căreia e pendinte procesul în care se ridică chestia constituționalității legii ce se cere a se aplica?

Textul citat hotărând că numai Curtea de Casație

are cădere a examina o asemenea chestiune, rezultă în mod imperativ că celelalte instanțe de fond nu au dreptul a judeca o asemenea chestiune, întrebarea e cum rămâne cu procesul în curs, se suspendă judecata acestui proces până ce Casația, căreia i se va trimite afacerea, va da soluția asupra acestui punct, sau judecă procesul ca și cum legea ce i se cere a aplica, trebuie considerată ca constituțională, odată ce forma exterioară este îndeplinită; adică legea e votată de Cameră și Senat, sancționată și promulgată de Rege? Pentru a da soluția acestei probleme trebuie examinat lucrările preparatorii ale Constituției asupra acestui punct, adică raportul comisiei mixte, dispozițiile din noua Constituție fiind propuse din inițiativă parlamentară, precum și debaterile din fața Camerii și a Senatului.

Din raportul domnului Dissescu, raportorul general al Comisiei mixte aleasă de ambele Corpuri legiuitoare, nu poate rezulta nimic, din cauză că d-sa avea cu totul altă părere; d-sa nu admitea că chestiunea constituționalității să nu poată fi examinată decât de Curtea de Casație, ci conform principiilor stabilite de jurisprudența noastră, susținea că orice judecător, fie el cel mai mic în grad, ca judecătorul de ocol, are dreptul a judeca, și deci a se pronunța asupra constituționalității legii ce se discută în fața sa într'un proces de competența sa.

Rămâne deci să consultăm debaterile parlamentare. Aci izvoarele sunt multiple, din nenorocire însă contradictorii, din cauză că în același timp se discutau și la Cameră și la Senat diferitele articole ale Constituției, încât nu aveau cunoștință adeseaorii unii de cele spuse în celălalt corp; așa la Senat: domnul Tony Iliescu, în calitate de membru al comisiei delegaților, în lipsa raportorului, față însă cu guvernul, care după cum hotăra articolul 99 din vechea Constituție, trebuia să fie reprezentat prin cel puțin unul din miniștri la orice ședință a adunărilor, a declarat că ori de câteori chestia constituționalității unei legi se ridică, procesul trebuie suspendat; că, deși recunoștea inconveniențele practice ale acestei soluții, părțile în proces trebuind să meargă la Casație, spre a obține rezolvarea incidentului de neconstituționalitate a legii, și apoi să se întoarcă a continua procesul, totuși, zice d-sa, chestia constituționalității legii fiind o chestie prejudicială, altă soluție nu e posibilă decât suspendarea procesului.

Mai târziu, adică la altă ședință a Senatului, domnul Al. Constantinescu, ministrul Domeniilor, declară că această chestie se va reglementa prin lege, căci zice d-sa : acum nu facem legi de procedură.

La Cameră, însă, domnul Athanasovici, care făcea parte din comitetul delegaților, declară din contra, că singura soluție juridică e ca procesul să se judece, și mai târziu numai, când părțile vor aduce afacerea înaintea Casației, se va decide și această chestie a constituționalității. În acelaș sens se pronunță și domnul I. Florescu, ministrul Justiției.

În fine, în ultim loc, domnul Chirculescu, raportorul comitetului delegaților, face declarația că e greșit a se spune că procesul se suspendă, după cum greșit este a se spune că nu se suspendă, căci trebuie lăsat judecătorului dreptul d'a judeca în libertate, că nu trebuie îngădită libertatea judecătorilor cu declarațiuni de intenții ale legiuitorului constituant, ce nu le-a avut, și că o lege specială va elucida chestia.

Ce concluzie putem trage din aceste discuții, singurele ce au avut loc cu ocazia votării articolului 103, asupra acestui punct? Singura concluzie posibilă, e că legiuitorul constituant nu a exprimat nici o părere asupra acestei chestii, pentru că dacă unii au arătat că o soluție se impune, iar ceilalți cealaltă, rezultă că opiniile fiind împărțite, nu rămâne decât, cum s'a arătat de raportorul Camerei și unul din miniștri, că chestia se va elucida printr'o lege specială.

Noi, însă, judecătorii, când ni se pune o asemenea chestiune, nu punem răspunde tot așa, adică să zicem în pricinații să aștepte până se va vota o lege specială, căci articolul 3 din Codul civil prevede formal că judecătorul care va refuza a se pronunța, sub motiv că legea nu prevede cazul, sau nu e clară, va putea fi umplut cu culpabil de negare de dreptate, iar articolul 152 din Codul penal prevede în acest caz pedeapsa de 50—500 lei amendă, și declară incapabil d'a mai ocupa un post public de la 1—3 an, pe un asemenea judecător. Dintreza deci că noi trebuie să dăm soluția acestei chestii.

Partea mea este că până ce o lege formală va da soluția chestiei, suspendarea procesului se impune, ca singura soluție juridică, cu toate inconvenientele practice mai sus semnalate.

Argumente pe care mi le bazez părerea mea sunt : înmăș desprețea din articolul 103, care hotărăște că numai Curtea de Casație are dreptul a judeca constituționalitatea legilor și a declara inaplicabile pe acelea care sunt contrarii Constituției.

Cum zice a judeca, zice desigur că judecătorul chemat a face aceasta lucrare intelectuală d'a aplica legea la speța ce i se supune, are dreptul a hotărî o chestie de drept într'un fel sau altul. A pretinde că judecătorul nu poate da decât o singură soluție, este a-i tăgădui dreptul d'a judeca, cum se poate dar în rațiune pură susține că judecătorul chemat a judeca un proces, unde i se ridică chestia neconstituționalității, să zică : eu deși vad că legea nu e constituțională, dar trec peste această chestie și judec înainte, ca și cum legea ar fi constituțională, bine înțeles cât timp o lege formală nu ar spune aceasta ; deci suspendarea judecății se impune.

În afară de aceasta, legile noastre, fie legea de procedură, fie legea organizării judecătorești, fie legea Curții de Casație recunosc judecătorului o absolută independență în dreptul lui de jurisdicție.

Așa judecătorii nu sunt obligați a ține seamă în judecata lor nici de circulările ministeriale, nici de deciziile Casației. Până acolo a mers legiuitorul cu respectul libertății dreptului de a judeca în cât nici deciziunile Casației date în secții-unițe nu leagă pe judecătorii cărora li se trimete afacerea. Ei nu sunt obligați a se conforma soluției Casației decât în procesul acela, și dacă întâmplător, în aceeași zi o speță identică s'ar prezenta, judecătorii au dreptul a se pronunța cum conștiința lor le dictează ; deciziile Casației neavând altă autoritate decât aceea rezultând din exacta aplicare a principiilor de drept la speța judecată, adică autoritatea morală rezultând din exactitatea principiilor de drept consacrate.

Când principiile de drept sunt acestea, cum e posibil, fără o dispoziție de lege formală, să se ceară judecătorului, care a prestat jurământ să aplice legile și Constituția țării, să consimță a judeca numai o parte din chestiile ce i se supun, adică toate celelalte afară de chestia constituționalității.

Recunosc însă că soluția cea mai practică, din punctul de vedere al intereselor impriținaților, este cealaltă ; dar până la votarea unei legi în acest sens, ceea ce s'ar putea face cu ocazia votării legii de organizare judecătorească, în studiu, soluția juridică este suspendarea judecării procesului, până ce Casația va decide asupra chestiei constituționalității legii în discuție.

Ion N. Stambulescu
Procuror General la Curtea de Casație

ART. 89 AL. II DIN LEGEA VĂMILOR

Prin decretul lege 2553 din 12 Iulie 1920, s'a adăugat la art. 89 din legea vămilor un al II-lea alineat încuprinderea următoare :

„Când pe baza art. 199 al acestei legi se descoperă fraude în dauna fiscoi, săvârșite în mai puțin de 2 ani prin falsă declarare și taxare cu rea credință a mărfurilor importate sau exportate, faptul se califică de contrabandă și se aplică dispozițiile art. 193 și următorii din prezenta lege, calculându-se însă amenda asupra diferenței între taxele plătite și cele ce ar fi trebuit achitate”.

Acest articol dă naștere la oarecare dificultăți din cauza locului unde a fost așezată această dispozițiune, adică la art. 89, pe câtă vreme locul ei era la art. 43 sau după art. 193.

Art. 89 al. II face aplicațiunea principiilor generale cuprinse în art. 43 și 193.

În adevăr, când un comerciant aduce marfa la biroul vamal, face declarațiune, i se verifică și se constată de taxator că declarațiunea e exactă, comerciantul plătește taxele și ridică marfa. Dacă taxatorul din nebagare de seamă, de bună credință, a făcut în mod greșit constatarea, căci realitatea nu corespundea cu declarațiunea, contravențiune numai poate fi, căci prin faptul eșirei din vamă contravențiunea a fost prescrisă, existând în această materie prescripțiunea instanțelor.

Se întâmplă însă uneori un concert fraudulos între comerciant și taxator. Comerciantul oferă și taxatorul primește ca în schimbul unei sume de bani, să considere mătase drept țesătură de lână, să facă adică taxare de rea credință, așa cum era îndrătită în de-

clarafie, după care comerciantul plătiind taxele, ridică marfa.

După un interval de timp, se află de această fraudă și atunci, potrivit art. 43 din legea vămilor, se începe urmărirea penală în contra taxatorului, care a comis falsul. Art. 43 pedepsea numai pe agenții vamali, comisionari, expeditori și alte persoane servind de intermediari între comercianți și birourile vamale; art. 89 arată că deosebirea în dauna vămei, constatată între arătările unei declarațiuni de import sau export și rezultatul verificărei se consideră contravențiune, art. 192 stabilea că este contrabandă, când s'a săvârșit importul sau exportul contra dispozițiilor legii, adică fără să se fi făcut declarațiune, art. 215 al. 3 nu cere intențiune frauduloasă, nici pentru contravențiune, nici pentru contrabandă.

În asemenea condițiuni, administrațiunea vămilor era dezarmată față de comerciantul de rea credință și marfa nu putea să-i fie confiscată.

Pentru aceste motive s'a introdus dispozițiunea din 1920. S'a considerat acest concert fraudulos între comerciant și taxator pentru a prejudicia fiscul printr'o taxare frauduloasă drept o contrabandă și în consecință aceste infracțiuni se prescriu prin 2 ani, conf. art. 199, de unde în materie de contravențiuni numai infracțiunile flagrante se pedepesc conform art. 89 alin. 1, în urma dispozițiunii din 1920 se pedepesc și infracțiunile neflagrante ca în materie de contrabandă, constatarea lor făcându-se conform art. 199.

Ziceam că dispozițiunea din art. 89 al. II trebuia pusă la art. 43, arătându-se că faptul de a fi taxat fraudulos se consideră contrabandă.

Așa cum e redactat, delictul din art. 89 al. II conține următoarele elemente: 1) o declarație de rea credință, 2) o taxare de rea credință, 3) faptul material al prejudiciului pentru Stat, 4) marfa să fi ieșit din vamă, căci constatarea și urmărirea infracțiunii se face conf. art. 199.

Legea vamală prin art. 215 declară că în materie de contravenție ca și în materie de contrabandă nu se cere intențiune frauduloasă, din această cauză contrabandele sunt numite delicta contravenționale, când însă e vorba ca o infracțiune din contravenție să devie contrabandă, legiuitorul cere intențiune frauduloasă atât din partea declarantului cât și din partea taxatorului. O simplă neglijență din partea taxatorului, nu ajunge, trebuie să existe rea credință, adică ca el să știe că comite un fals și că prin acest fapt prejudiciază Statul în profitul comerciantului.

Dispozițiunea e foarte bună, e una dintre puținele măsuri edictate de legiuitorul vamal, care apărând interesele fiscului, apără în același timp și pe particular în contra abuzurilor administrațiunii. De aceea nu înțelegem deloc critica, ce studiosul nostru elev d. doctor I. V. Merlescu în teza sa de doctorat *Dreptul vamal sancționator*, pag. 223, o aduce acestei dispozițiuni. D-sa zice: „Ce rezultă din acest aliniat? Rezultă în primul rând că însuși legiuitorul nu știe să facă deosebire între contrabandă și contravenție. Am văzut că pe distincția dintre aceste două infracțiuni se întemeiază întreg sistemul legii vamale”.

„Consecințele acestei confuzii nu se limitează numai la speculațiunile de doctrină, pe care le-am urmărit. Ele au consecințe practice demne de semnalat. Agenții vamali descoperă, de exemplu, o contravenție asupra unor mărfuri constatate în plus la greu-

tate, măsură sau număr. Ei vor aplica în baza art. 89 al. I o amendă de 2 sau de 3 ori prejudiciul, care în caz de insolvabilitate nu se transformă în închisoare.

„Dacă acești agenți ar descoperi același contravenție mai târziu, după ce mărfurile au fost scoase din vamă, la dresarea procesului-verbal ei vor trebui să aplice în baza art. 193 o amendă de cel puțin 4 ori prejudiciul, care potrivit art. 194 legea vămilor se transformă în închisoare.

„Mai curios apare cazul mărfurilor prohibite. Astfel dacă acestea se descoperă cu ocaziunea verificărei, se aplică în baza art. 89 confiscarea și o amendă de 500 lei fără altă consecință, același fapt descoperit ulterior atrage conform art. 193 confiscarea, amendă până la 5000 lei și urmărirea penală.

„Aceste exemple care pot fi multiplicatē dovedesc cu prisosință unde pot duce inovațiunile făcute de oamenii necompetenți”.

După această acerbă critică adresată legiuitorului din 1920, autorul face un rezumat al explicațiunilor date de noi la *cursul de legislațiune vamală*, în care arată condițiunile de exercitarea urmării prevăzută de art. 89 alin. II.

Or, admitându-se teoria noastră se explică în mod luminos intențiunea legiuitorului din 1920 de a se pedepsi și urmări infracțiuni, care în sistemul legii anterioare scăpau de urmări spre prejudiciul Statului.

D-l Merlescu crede că dacă o contravenție asupra unor mărfuri constatate în plus la greutate, număr și măsură s'ar descoperi după ieșirea din vamă, am fi în cazul art. 89 alin. II, nu spune formal, dar pare a reeși că chiar aceiași agenți care trebuiau să facă verificarea, adică taxatorul, care a făcut verificarea la vamă, ar putea să facă și constatarea conform art. 199 combinat cu art. 89 al. II. Or, după noi o asemenea soluțiune e inadmisibilă, căci taxatorul atunci e de rea credință față de comerciant, iar nu față de Stat cum prevede art. 89 al. II. Un comerciant de bună credință face o declarațiune, care nu corespunde cu realitatea, crede că are 100 bucăți, pe când în realitate sunt 110, crede că înăușosif 10.000 kgr. de marfă pe când în realitate sunt 10.500. În cazul acesta, dacă taxatorul constată că declarațiunea e exactă și lasă pe comerciant să ridice marfa și apoi se duce la prăvălia lui și constată contrabandă conf. art. 89 al. II, am ajunge la un adevărat scandal, căci tot comerțul ar fi la discrețiunea agenților vamali, care ar putea compromite comercianți serioși făcându-i contrabandiști; căci nepotriviri între declarație și constatare se întâmplă foarte des, sunt simple contravențiuni, care nu au nici un caracter jenant, pe câtă vreme contrabandă e aspru pedepsită de lege și pentru dânsa se prevede pedepse penale.

Legiuitorul a prevăzut și pedepsit prin art. 89 al. II. *conivența frauduloasă în dauna fiscului* dintre declarant și taxator, adică o cooperare între declarant și taxator. Trebuie să se stabilească vinovăția taxatorului pentru ca să fim în cazul prevăzut de art. 89 al. II.

Urmărirea penală pentru aceste infracțiuni se face pe baza art. 196, astfel cum a fost modificat prin legea din 13 Ianuarie 1920.

Paul Negulescu

Profesor de drept administrativ
la Universitatea din București

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secția II

Audiența de la 24 Noembrie 1922

Președinția D-lui C. Niculescu, consilier

Fernando C. Niculescu-Dorobanțu cu D-r Pastia și alții.

VÂNZARE.—TEMERE DE EVICȚIUNE.—CUMPĂRĂTOR.—SUSPENDAREA PLĂȚEI PREȚULUI.—ART. 1364 C. CIVIL.
VÂNZARE.—TEMERE DE EVICȚIUNE.—SERIOZITATEA EI.—APRECIEREA SUVERANĂ A INSTANȚEI DE FOND.—ART. 1364 C. CIVIL.

1. Există temere de evicțiune în sensul art. 1364 c. civil, care autoriză în asemenea caz pe cumpărătorul imobilului de a suspenda plata prețului, și atunci când imobilul vândut este amenințat să fie expropriat pentru cauză de utilitate națională, deoarece-ce după principiile legii agrare toate terenurile expropriabile sunt lovite de indisponibilitate în favoarea Statului.

2. Pentru a se justifica suspendarea plății prețului nu este suficient ca cumpărătorul să invoace temerea că va fi evins de un terțiu, ci mai trebuie ca temerea să fie serioasă; iar chestiunea dacă temerea este serioasă, constituie o chestiune de fapt pe care instanțele de fond o apreciază în mod suveran.

No. 322. — Respins recursul făcut de Fernananda C. Niculescu-Dorobanțu ș. a. contra deciziei Curții de Apel din București s. IV în proces cu Dr. Pastia ș. a.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier G. N. Răcoviceanu S'au ascultat d-nii avocați M. Cireșeanu și I. Marinescu în dezvoltarea motivelor la casare și M. Antoniadă în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor de casare:

„ I) Exces de putere, greșită aplicare a art. 1364 cod. civ. omisiune esențială.

«II) Exces de putere; omisiune esențială. Am susținut special la Curte și am invocat dovezi spre a proba că în orice caz nu este vorba nici de o teamă serioasă, nici de posibilitatea unui p. ejudiciu. Curtea nu discută susținerile noastre, așa ca devine întemeiat și acest motiv.”

Având în vedere decizia Curții de Apel din București, supusă recursului, din care se constată că Trib. Ilfov, s. IV, prin sentința No. 1016 din 1920, a hotărât împărțirea între moștenitorii lui Const. Niculescu-Dorobanțu a averii rămasă, între care moșiile Câmpineanca, Vișani și Ciocoveni; că, moșia Câmpineanca neputându-se împărți comod în natură, Tribunalul a dispus scoaterea ei în vânzare prin licitație publică; că, în executarea acestei sentințe, secția de Notariat a Trib. Ilfov, după îndeplinirea formelor legale a adjudecat mai întâi în mod provizoriu, în ziua de 12 Septembrie, și apoi în mod definitiv, în ziua de 22 Septembrie 1921, moșia arătată pe preț de 2.400.000 lei, asupra Primăriei orașului Focșani, și altor 58 locuitori, obligându-i să depună prețul în conformitate cu legea; că, adjudecării nedepunând prețul în termen de o lună dela adjudecare, Tribunalul, după cererea moștenitorilor, prin jurnalul No. 8125 din 1921, a dispus

scoaterea din nou în vânzare a moșiei în contul adjudecatarilor, iar împotriva acestui jurnal adjudecării au făcut contestațiune, cerând suspendarea depunerii prețului, până când vânzătorii vor face să înceteze pericolul de evicțiune, care-i amenință prin exproprierea moșiei pentru cauză de utilitate națională; că, Tribunalul prin sentința No. 82 din 1922, confirmată în apel de Curtea din București, prin decizia adusă în recurs, găsind că există o temere destul de serioasă pentru adjudecari să rămână fără moșie, întrucât vânzătorii uzând de dreptul ce le dă art. 11 din legea agrară, ar putea să aleagă suprafața scutită la expropriere în celelalte două moșii Vișani și Ciocoveni și ar face astfel ca moșia Câmpineanca să rămână în întregime expropriată, a admis contestațiunea și a autorizat pe adjudecari să suspende plata prețului, până când vânzătorii vor face să înceteze pericolul evicțiunii; adică până ce vor declara și vor obține la comisia de expropriere, că aleg în moșia Câmpineanca, suprafața scutită de expropriere din toate moșiile posed.

Considerând că, după art. 1364 cod. civ., dacă cumpărătorul unui imobil are cuvânt a se teme, că ar fi turburat prin vr'o acțiune ipotecară sau în revendicațiune, poate suspenda plata prețului până ce vânzătorul va face să înceteze turburarea sau va da cauză.

Considerând că, există temere de evicțiune în sensul acestui articol și atunci când imobilul vândut este amenințat să fie expropriat pentru cauză de utilitate națională; că, într'adevăr, după principiile legii agrare relativă la expropriere, toate terenurile expropriabile sunt lovite de indisponibilitate în favoarea Statului, cu începere dela 1 Februarie 1921, dată dela care ele trec în patrimoniul Statului, pentru ca, în urmă, acesta să le vândă locuitorilor cu dreptul de a fi împroprietăriți; că, Statul putând să anuleze toate actele de înstrăinare făcute în urma acestei date și să revendice moșia supusă exproprierei, nu se poate contesta că exproprierea constituie o temere de evicțiune în sensul art. 1364 cod. civ.

Că, dar, instanțele de fond hotărând, că adjudecării moșiei Câmpineanca sunt în drept să suspende plata prețului din cauza pericolului evicțiunii prin exproprierea moșiei de către Stat, au făcut o justă aplicațiune a art. 1364 c. civ. și n'au comis nici un exces de putere;

Considerând, că, pentru a putea justifica suspendarea plății prețului, nu este suficient ca cumpărătorul să invoace temerea că va fi evins de un terțiu, în speță Statul, ci și ca temerea să fie serioasă.

Că, chestiunea, dacă temerea este serioasă constituie o chestiune de fapt, pe care instanțele de fond o apreciază în mod suveran.

Considerând că, astfel fiind, mijloacele invocate de recurenți pentru a invoca neseriozitatea temerii și deduse din onorabilitatea și solidaritatea lor, cum și din faptul că adjudecării ar fi suficient garantați prin faptul, că din preț numai o șesime liberează, iar restul de cinci șesimi rămâne depus la Cassa de Depuneri, ca fond dotal și uzufructuar, conform hotărânei de esire din indiviziune, aceste mijloace de apărare nu pot fi aduse înaintea acestei Curți, ele fiind de domeniul faptului.

Că, este inexact, că instanța de apel omite să le ex-

mineze, adoptând numai motivele din sentința primei instanțe, de oarece din notele de concluziuni scrise, depuse la prima instanță, rezultă, că aceste mijloace au fost invocate și la prima instanță, iar aceasta, prin sentința sa, le înlătură ca neîntemeiate, constatând că teama de evicțiune este destul de serioasă.

Că, prin urmare, motivele de casare sunt neîntemeiate și recursul câtă să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I.

Audiența de la 7 Martie 1923

Președinția D-lui P. Hagiapol, Prim-președinte

Margareta și Eugenia Bălceanu cu S. Kimper

LOCAȚIUNE DE SERVICII.—CONTRACT SINALAGMATIC.—ART. 1470 ȘI URM. C. CIVIL.

LOCAȚIUNE DE SERVICII.—NATURA ACESTUI CONTRACT.—OBLIGAȚIA DE A PĂSTRA DEFERENȚA FAȚĂ DE PATRON.—ART. 1470 C. CIVIL.

LOCAȚIUNE DE SERVICII.—CONTRACT INCHEIAT PE O DURATĂ LIMITATĂ DE TIMP.—CONGEDIERE ÎNAINTE DE TERMEN.—DAUNE.—ART. 1470 ȘI URM. C. CIVIL.

1. In contractul de locațiune de servicii ca și în orice contract sinalagmatic, o parte nu este în drept a cere îndeplinirea obligației celeilalte părți decât în măsura în care ea însăși și-a îndeplinit obligațiile sale, ast-fel că atunci când partea printr'o cauză oarecare, datorită culpei sale, nu și-a îndeplinit obligația sa nu se mai poate plânge de neîndeplinirea obligațiunilor celeilalte părți.

2. Din însăși natura contractului de locațiune de servicii, derivă din partea celui care a acceptat a presta serviciile sale, obligațiunea de a păstra deferență față de patron, care deci este în drept a'l congedia din serviciu, în caz de nerespectarea acestei îndatoriri.

3. In caz când contractul de locațiune de servicii este făcut pe o durată limitată de timp, patronul care a alungat pe cel angajat a'i presta serviciile înainte de timp și fără ca acesta să aibă vre-o culpă, este obligat la daune care să reprezinte echivalentul salariului pe intervalul de timp până la expirarea contractului, afară numai dacă s'ar dovedi că ar fi câștigat salariul său în altă parte sau că ar fi găsit cu ușurință a'l câștiga.

No. 63.—Admis în parte apelul făcut de Margareta și Eugenia Bălceanu în contra sentinței No. 664/919 a Trib. Ilfov S. IV în proces cu S. Kimper.

S'au ascultat d-nii avocați M. Antonescu și Cezar Partenie pentru apelanți și Isăia Ionescu pentru intimat.

Curtea,

Asupra apelurilor d-soarelor Eugenia P. Bălceanu și Margareta P. Bălceanu, făcute prin petiția înreg. la No. 513 din 1922, cum și asupra apelului d-lui Sjaerd Kimper, făcut prin petiția înreg. la No. 957 din 1922, în contra sentinței civile cu No. 664 din 1919 a Trib. Ilfov, s. 4-a prin care s'a admis acțiunea d-lui

S. Kimper și s'a obligat d-rele Eugenia P. Bălceanu și Margareta Bălceanu să-i plătească suma de 25.000 lei, salariul pe 10 ani, suma de 700 lei cheltueli de administrație și suma de 10.000 cu titlul de daune, plus suma de 1000 lei cheltueli de judecată.

Având în vedere că, din desbaterile orale urmate în instanță, actele prezentate cum și din concluziile scrise depuse de părți la dosar, se constată, că între d-rele Eugenia Bălceanu și Margareta Bălceanu și d-l Sjaerd Kimper a intervenit o convenție constatată prin contractul aut. la No. 18917 din 1914 al Trib. Ilfov, s. de Notariat, prin care d-l Kimper se obligă a presta serviciile sale ca administrator general d-soarelor Eug. Bălceanu și Margareta Bălceanu la moșia Scăeni din com. Scăeni, jud. Prahova, pe timp de 10 ani, dela 1 Noembrie 1914 până la 12 Noembrie 1922, cu un onorar de 25.000 lei anual, plus bonificație 10 la sută din venitul net anual al moșiei și viei cu facultatea de nu avea reședința la moșie și de a se substitui acolo printr'o altă persoană ce va recomanda, care va fi plătită de d-rele proprietare; că, acest contract a fost executat pe timp de trei luni, însă mai în urmă, ivindu-se neînțelegeri între părți asupra modului de executare, dând chiar naștere la violențe de limbaj din partea d-lui G. Duif, persoana recomandată de reclamant, fapt care a justificat intervenția autorităților administrative, acesta a părăsit moșia, iar reclamantul Sjaerd Kimper a încetat a se mai interesa de această exploatare.

Având în vedere că, reclamantul S. Kimper cere prin acțiunea sa, ca d-rele Eug. Bălceanu și Marg. Bălceanu să fie obligate să execute contractul de angajament sau în caz contrariu să-i plătească suma de 250.000 lei echivalentul salariului pe timp de 10 ani, cu daune comunațorii de 500 lei pe fiecare zi de întârziere, începând din momentul pronunțării hotărârei, suma de 100.000 lei bonificație de 10 la sută din venitul net pe 10 ani al moșiei și viei, suma, de 6000 lei, ce reprezintă jumătate salariul pe timp de 6 luni, suma de 700 lei cheltueli avansate pentru administrația moșiei și suma de 100.000 lei daune morale, decurgând din neexecutarea contractului.

Având în vedere susținerile părților, de altfel consemnate și prin concluziile lor scrise.

Având în vedere că, natura convenției intervenită între d-rele Bălceanu și S. Kimper, care regulează drepturile și obligațiile lor, decurgând din contract, privitor la exploatarea moșiei Scăeni, este un contract de locațiune de servicii.

Având în vedere că, în principiu, în contractul de locație de servicii ca și în orice contract sinalagmatic, o parte nu este în drept a cere îndeplinirea obligației celeilalte părți, decât în măsura în care ea însăși și-a îndeplinit obligațiile sale; că, prin urmare, atunci când partea printr'o cauză oarecare, datorită culpei sale, nu și-a îndeplinit obligațiunea sa, nu se poate plânge de neîndeplinirea obligațiunilor celeilalte părți.

Având în vedere că, dacă această regulă stă la baza contractului de locațiune de servicii urmează a examina în fapt în ce măsură s'a executat contractul și datorit culpei cărei din părți a intervenit ruptura lui.

Având în vedere că, din contractul intervenit între părți în disp. inserate la 4, 7 și 8, se constată, că d-l Kimper își rezervă facultatea de a se servi de un

ajutor administrator, care era obligat să locuiască la moșie, în caz când nu locuia el pe moșie, în asemenea împrejurare dânsul își lua, în ce privește bunul mers al afacerii, întreaga răspundere.

Având în vedere că, Trib. și Curtea după cererea ambelor părți, prin jurnalul No. ... din 1922 au în-cuviințat dovada cu martori spre a se stabili dacă contractul s'a executat și din culpa căreia din părți, contractul nu și-a mai luat urmare.

Având în vedere că, din depozițiile martorilor G. Dif și Petre A. Costache se constată, că S. Kimper a administrat moșia și via din Scăeni, proprietatea d-reilor Bălăceanu, pe timp de 3 luni prin însărcinarea ce a dat d-lui G. Duif ca ajutor administrator, care s'a instalat aici îngropând via și făcând acte care necesitau administrația ei, iar pentru întâmpinarea cheltuelilor a avansat sume de bani trebuincioase acestei exploatare.

Având în vedere că, deși din depoziția martorului Costache Georgescu ar reeși, că d-l Duif nu a făcut nici toamna, nici primăvara vre-o lucrare la vie, totuși Curtea nu poate pune temeiul pe ea, deoarece este contrazisă de existența plantației, care ar fi pierit pe poalele viei pe timpul ernei dacă ar fi rămas neîngropată, lucru ce nu s'a dovedit.

Având în vedere că, din momentul ce din depunerile acestor martori, Curtea constată și și face convingerea că S. Kimper a administrat via și moșia d-reilor Bălăceanu pe timp de trei luni și a avansat cheltuelile necesitate pentru îngroparea viei, executând contractul, urmează în măsura aceasta, ca d-rele Bălăceanu să-i plătească onorariu pentru acest interval de timp și să restituie cheltuelile avansate, care apreciind, le fixează, în ce privește onorariul la suma de 6000 lei, iar în ce privește cheltuelile la suma de 8000 lei.

Având în vedere că, în contractul de locațiune de servicii, ca și în orice alt contract, părțile sunt obligate a executa îndatoririle lor, rezultând din principiile generale și cele prevăzute în contract.

Având în vedere că, din natura contractului de locațiune de servicii, derivă din partea celui care a acceptat a presta serviciile, obligația de a păstra deferența față de patron.

Având în vedere că, din depozițiile martorilor și în special din depoziția martorului Af. Sorescu, se constată, că G. Duif, omul însărcinat de d-l Kimper, ca administrator, a amenințat, ba chiar a încercat să uzeze de violență spre a le anunța în gârlă și că a fost împedecate să plece cu trăsura la Ploești, încuind șopronul și punând un paznic la grajd spre a nu putea scoate caii afară.

Având în vedere că, d-l Kimper prezentând pe d-l G. Duif, persoană lipsită de tact și de cuviință față de d-rele Bălăceanu, patroana sa, este în culpă și justifică pe acestea a se dispensa de serviciile numitului.

Având în vedere că, este adevărat, că în contractul de locație de servicii atunci, când contractul este făcut pe o durată determinată, nici una din părți nu poate fără despăgubiri să facă să înceteze înaintea termenului durată lui și că daune sunt datorite celui alungat din serviciu, echivalentul salariului lui pe tot intervalul de timp până la expirarea contractului, afară numai dacă nu s'ar dovedi, că ar fi câștigat salariul sau în altă parte, sau că ar fi putut găsi cu ușurință a-l câștiga.

Având în vedere că, în convenția părților nu se prevede vre-o clauză, care să fixeze fondurile de exploatare, dar se subînțelege însă, că părțile s'au referit la obiceiul locului, ca din vânzarea recoltei unui an, urma să se sustragă sumele necesare cheltuelilor de exploatare pe alt an, având prin urmare dreptul și datoria să procedă la desfacerea recoltelor în măsura trebuințelor de bani necesități de exploatarea moșiei și viei.

Având în vedere că, din notificarea din 7 Februarie 1915 ce a adresat d-l Kimper, d-reilor Bălăceanu și din depoziția martorului G. Fleischlein, se constată că S. Kimper a subordonat serviciile sale avansării imediate a sumei de 50.000 lei pentru exploatarea moșiei și viei.

Având în vedere că, d-l S. Kimper prin faptul său de a refuza serviciile sale, condiția prestării unor fonduri așa de însemnate, disproporționate cu lucrările ce urmau a se face la acea epocă, a călcat obligațiile contractului și este în culpă.

Având în vedere că, din contract se constată, că conform uneia din clauze, prevăzute într'ânsul d-l Kimper era în drept a-și alege un ajutor administrator, care trebuia să aibă reședința la vie, care a fost ales în persoana d-lui Duif și instalat acolo.

Având în vedere că, din depozițiile martorilor A. Ionescu și C. Georgescu, care afirmă, că din ordinul d-lui Duif a scos butucile să le numeroteze și a stat pentru această operație, afară pe pământ în ploaie mai bine de 4 luni, iar astă dată au pus oameni de au tăiat rechită de pe moșie; jumătate a lăsat-o oamenilor, iar jumătate a oprit-o pentru administrație, fapte care dovedesc, că d-l G. Duif era un rău administrator și neprișel în treburile exploatarei viei.

Având în vedere că, S. Kimper desemnând pe d-l Duif, d-reilor Bălăceanu, ca ajutor administrator, a ales o persoană rea, a călcat obligația sa și este în culpă.

Având în vedere că, din complexul tuturor dovezilor administrate de părți, Curtea constată și și face convingerea, că în ce privește pe d. Duif, refuzul d-reilor Bălăceanu de a mai recurge la serviciile sale, era justificat, iar în ce privește pe d-l Kimper, că fără cauză legitimă a încetat a mai presta serviciile sale acestora, că prin urmare din partea lui nu există vre-o culpă pentru ruperea acestui contract.

Că, dar așa fiind, odată ce este constant, că d-l Kimper a călcat obligațiile sale și întrucât din culpa lui nu s'a executat acest contract, el este fără drept a mai cere îndeplinirea îndatoririlor d-reilor Bălăceanu, prin urmare un salariu pentru restul timpului duratei contractului, ori daune decurgând din neexecutarea lui.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Prim-Președinte, admite în parte apelul făcut de Eugenia și Margaret Bălăceanu, etc.

Semnați: P. Hagiopol, N. N. Săulescu, Gr. Pherekyde

TRIBUNALUL ILFOV S. I. Com.

Audiența dela 22 Februarie 1922

Președenția D-lui Siliu Rădulescu, judecător

The Levant Company Ltd. cu Frații Demetrian și Banca Cerealiștilor.

MORATORIU.—PLATĂ.—DISPOZIȚIUNILE LEGEI DIN 3 Iunie 1923 SI 14 Dec. 1923.—DACĂ IMPEDICĂ ȘI EXERCICIUL ACTIUNILOR ÎN JUSTIȚIE. ÎNTELEMIATE PE CREEȘANTE ÎN VALUTĂ FORTE.

Dispozițiunile legii din 3 Iunie 1923 și 14 Decembrie 1923 prin care se acordă termen de plată debitorilor ale căror creanțe sunt în valută forte, au de efect numai de a opri executarea acelor creanțe, iar nu și de a împiedica exercițiul și cursul acțiunilor în justiție prin care creditorii tind la rezolvarea și constatarea drepturilor ce decurg din acele creanțe.

No. 149.— Admisă acțiunea intentată de The Levant Company Ltd. prin petițiunea înregistrată la No. 14850/923 în proces cu Frații Demetrian.

S'au esculat D-nii avocați Trembrisky pentru societatea reclamantă și Aznavorian pentru părății Frații Demetrian, lipsă fiind Banca Cerealiștilor.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentată de The Levant Company (Romania) Ltd. prin petițiunea înreg. la No. 14850 din 1923 contra soc. în nume colectiv Frații Demetrian ca debitor principal și Băncii Cerealiștilor ca garantă, acțiune al cărei obiect este, de a se obliga aceștia din urmă în mod solidar la plata sumei de 1144 lire engleze, cu dobânda de 8 la sută pe an de la 16 August 1922 și cheltueli de judecată.

Având în vedere susținerile părților și concluziunile orale puse în instanță.

În ce privește obiecțiunea făcută de părăta societate în nume colectiv Frații Demetrian și anume, că a făcut cerere la oficiul plății datoriiilor particulare în valuta forte și că deci înțelege a beneficia de dispozițiunile legii din 3 Iunie 1923 și 14 Decembrie 1923 și că, astfel fiind, nu se poate exercita o acțiune contra debitorului atâta timp cât s'a făcut o atare cerere.

Având în vedere că, prin dispozițiunile legii din 3 Iunie 1923 și aceia din 14 Decembrie 1923, acordându-se termen de plată debitorilor, cari au creanțe în valută forte, prin aceasta legiuitorul a înțeles a împiedica numai executarea acelor datorii, iar nici de cum și împiedice pe creditorii de a-și rezolvi drepturile lor în fața justiției.

Considerând că, această interpretare nu numai că rezultă din chiar textul legii, care spune doar, că se acordă termen de plată; dar se impune din întreaga economie a legii și din cercetarea intenției legiuitorului, care a voit a împiedica numai ruina debitorilor în valută forte, dar care însă nu a putut nici un moment înțelege a întrerupe cursul justiției prin suspendarea proceselor, în cari creditorii străini tind să-și stabilească drepturile lor față de debitorii români.

Considerând că, în speță, fiind vorba de o acțiune pentru rezolvarea unor drepturi ale creditorului, dispoziția sus menționată legii nu a putut împiedica exercițiul unei asemenea acțiuni — ci după cum s'a arătat mai sus, numai în caz de executare legiuitorul a permis debitorilor, ca în anumite condițiuni să poată beneficia de termenul de plată.

Că, deci pentru aceste considerațiuni se înlătură obiecțiunea părăților Frații Demetrian.

În fond,

Având în vedere că, obiectul acțiunii este plata sumei de 1144 lire engleze, sumă datorită de soc. în nume colectiv Frații Demetrian și garantată de Banca Cerealiștilor.

Având în vedere că reclamanta în dovedirea acțiunii, a depus la dosar în copii certificate, scrisorile co-

merciale cu data de 28 Decembrie 1921 și 22 Februarie 1922, prima emanată de la soc. Frații Demetrian și a doua de la Banca Cerealiștilor.

Având în vedere că, din prima scrisoare se constată, că soc. Frații Demetrian datorește reclamantei suma de 1144 lire engleze, costul unui automobil Crosley, iar din a doua scrisoare se constată, că Banca Cerealiștilor a garantat plata șus zisei sume.

Având în vedere că, soc. Frații Demetrian, azi în instanță prin reprezentantul său a recunoscut, că datorește suma reclamată.

Considerând că, astfel fiind, reclamanta cu actele mai sus arătate și recunoașterea părții, și-a dovedit acțiunea, prin urmare urmează a fi admisă ca fundată.

Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată cerute de reclamantă, Tribunalul conform art. 140, 146 proc. civ. le fixează la suma de zece mii lei.

Pentru aceste motive, respinge acțiunea.

Semnăți: S. Rădulescu, R. Mărgăritescu.

TRIBUNALUL BACĂU, Secția II.

Audiența dela 22 Noembrie 1922

Președenția D-lui D. Budu, președinte.

Maria Vasile Gurando cu Soc. anonimă pentru exploatare de păduri și herăstraie, fostă Goetz.

ACCIDENT DE MUNCĂ. — ACȚIUNE ÎN DAUNE. — DACĂ POATE FI INTENTATĂ PE CALEA DREPTULUI COMUN.

Potrivit legii pentru organizarea meseriilor, creditului și asigurărilor muncitorești, toți acei întrebuințați în fabrici, întreprinderi și exploatare industriale, în orice calitate, având dreptul în caz de accident de muncă, ei și urmașii lor, la o rentă sau pensie acordată de organele Casei Centrale în limitele prevăzute de această lege, urmează că acțiunea în daune intentată pe calea dreptului comun este rău introdusă, întrucât legea meseriilor a derogat prin dispozițiile sale dela principiile de drept cuprinse în art. 998 și urm. c. civil.

Tribunalul,

Având în vedere opozițiunea înregistrată la No. 14185, din 25 Septembrie 1922, făcută în contra sentinței civile No. 187, din 18 Septembrie 1922, de Maria Vasile Guranda, văduvă din comuna Letea Nouă, Jud. Bacău, prin care sentința i s'a respins, ca nesustținută, acțiunea înregistrată la No. 6861, din 3 Mai 1922, ce a intentat în calitate de tutrice legală a minorilor săi fii, împotriva Societății Anonime pentru exploatare de păduri și herăstraie cu vapori, fostă Societatea P. et. C. Goetz & C-ile, reprezentată prin Directorul său, Marcel Krajevschi, cu sediul în comuna Comănești, jud. Bacău, pentru plată de daune.

Având în vedere că, din lucrările dosarului, desbaterile urmate și concluziunile puse de părți în instanță prin apărătorii lor, se constată, în fapt, următoarele:

Oponenta reclamantă Maria Vasile Guranda, văduvă, agricultoare, din comuna Letea Nouă, județul Bacău, în calitate de tutrice legală a minorilor săi copii, rămași pe urma defunctului său soț, din prima căsătorie, Constantin Dumitrache, zis Marin, cheamă în judecată pentru daune, Societatea Anonimă fostă Goetz, reprezentată prin directorul său, cu sediul în comuna

Comănești, jud. Bacău, pentru a fi obligată să plătească acestor minori, suma de lei 200.000, cu dobândă legală din ziua de 13 Octombrie 1921, cu titlu de daune cauzate din culpa părâtei, prin accidentul de tren al acestei Societăți, întâmplat la 13 Octombrie 1921, pe teritoriul comunei Slănic, jud. Bacău, care a pricinuit moartea lui Constantin Dumitrache, zis Marin, tatăl acestor minori, care la acea dată se găsea în serviciul acelei Societăți, la transportul de cherestea cu trenul Societății, producând astfel, după cum spune apărătorul oponentei reclamante, o reală și ireparabilă pierdere acestor minori săraci, deoarece singurul mijloc de existență al tatălui și al familiei lui, nu era decât munca. În plus, cere Tribunalului să-i se acorde și cheltueli de judecată.

Având în vedere că chestiunea pusă în discuțiune și pe care Tribunalul trebuie să o rezolve, este următoarea :

Dacă opozițiunea și, deci, acțiunea de daune, intentată de Maria Vasile Guranda, în calitate arătată, poate fi rezolvată pe calea dreptului comun, în baza art. 998 și urm. din codul civil, deși, fiind vorba de un accident de muncă, ar urma să se aplice în speță dispozițiunile unei legi speciale „Legea pentru organizarea meseriilor, creditului și asigurărilor muncitorești”.

Considerând că, în urma continuului progres industrial, legiuitorul modern, aproape în toate țările cu o oarecare pretenție de civilizație, a constatat din inconvenientele ce, foarte des, se iveau cu ocazia aplicării principiilor generale de drept, în materia accidentelor de muncă ale lucrătorilor, că aceste principii nu mai corespund timpului, față de evoluțiunea industrială și, în consecință, o imperioasă necesitate dicta o imediată reformă în această materie a accidentelor de muncă. Așa s'a creiat, ca și în alte prți, și la noi „Legea pentru organizarea meseriilor, creditului și asigurărilor muncitorești”, din 27 Ianuarie 1912, la baza căreia stă principiul riscului profesional.

Considerând că, potrivit dispozițiilor acestei legi și consecvent principiului riscului profesional, cuprins în această lege, se evidențiază o derogare complectă dela principiile de drept, cuprinse și expuse în art. 998 și urm. din codul civil, căci, în caz de accident de muncă, fără să se aibă în vedere vre-o culpă din partea patronului sau a lucrătorului, sau în urma unei juste și echitabile aprecieri, să se acorde dăunatului sau moștenitorilor lui legali, o reală și integrală despăgubire, legiuitorul, prin dispoziții exprese, creează un fond, fixează, după anumite criterii, despăgubirea ce trebuie acordată dăunatului, în diferitele ipoteze și determină în cele din urmă și organul chemat să acorde despăgubirea, fie acordând o sumă, odată pentru totdeauna, fie acordând o sumă, sub forma unei rente sau pensii.

Considerând că, în fapt, este necontestat că Constantin Dumitrache, zis Marin, a murit în urma unui accident al trenului Societății Anonime fostă Goetz, ce transporta lemnul din locul de fabricație, în depozitul Societății.

Considerând, că potrivit articolelor 140, 141 și 148, din legea pentru organizarea meseriilor, creditului și asigurărilor muncitorești, cu modificările ulterior primite, sunt supuse asigurării în contra accidentelor,

dintre întreprinderile și exploatările Statului, Județelor, Comunelor sau particularilor : a) industriile ca și meseriile, cari întrebuințează mașini cu motoare de tot felul, cu aburi, cu gaz, cu electricitate, prin explozie sau hidraulice, b) întreprinderile de construcție, săpături de pământ, mine, cariere, cherestele, exploatările prin mașini agricole, exploatările de pădur., de mori, exploatările de tramvai și de căi ferate de tot felul, de navigație fluvială și maritimă, precum și întreprinderile de transport, în ceiace privește pe încărcătorii și descărcătorii de mărfuri, etc.

Și toți cei întrebuințați în întreprinderile și exploatările arătate mai sus, în orișice calitate, au dreptul, în caz de accident de muncă, ei sau urmașii lor, la o rentă sau pensie, acordată de organele Casei centrale, în limitele prevăzute în această lege, nimeni neavând dreptul și neputând cere despăgubiri, pentru prejudicii morale sau materiale, patronului, membru al asociației patronale.

Considerând că art. 148 din legea meseriilor, prin ultimele sale dispozițiuni, prevede expres că art. 998, 999, 1000, 1001, 1002 și 1003, din codul civil, nu sunt aplicabile cazurilor de accidente, prevăzute în această lege.

Văzând și dispozițiunile art. 222, 223 și urm. din Cap. V, § 4, care indică procedura obținerii pensiei.

Că așa fiind și față cu cele expuse mai sus, Tribunalul găsește că oponenta reclamantă Maria Vasile Guranda, în calitate de tutrice legală a minorilor săi copii, nu poate uza de calea dreptului comun, pentru a obține daunele cauzate prin moartea tatălui minorilor, Constantin Dumitrache, zis Marin, în urma unui accident de muncă, pe când se găsea în serviciul Societății Anonime fostă Goetz, opoziția sa devenind astfel neîntemeiată, iar acțiunea rău îndreptată, urmând a fi respinsă ca atare.

Pentru aceste considerațiuni, redactate de domnul C. S. Burada, judecător supleant, în neunire cu concluziunile reprezentantului Ministerului Public, respinge ca neîntemeiată opozițiunea.

Semnați : *D. Budu, C. S. Burada*

ERRATA.

În articolul d-lui Eugén Petit, intitulat „Magistratura”, apărut în *Dreptul*, No. 7 dela 7 Martie a. c., în pagina 50, col. 2-a, rândul 11-lea de sus în jos, s'a imprimat din eroare de tipar cuvântul „astfel” în loc de „altfel”, cum trebuia, urmând deci a se citi „... pentru care cea mai mare durere ar fi să-și câștige altfel existența”.

Dealtminteri, credem că cititorii au putut rectifica singuri această eroare.

— În articolul D-lui Hamangiu „Principii constituționale” lipsind un întreg rând, care întuneacă înțelesul, se va citi la pagina 58, rândul 21, după cuvintele : *grație art. 6 al. 2*, cuvintele : „în cazul special al drepturilor de acordat femeilor.”